

[Justitsministeren]

den 1. juni 1986 også skal kunne tilbydes familier, selv om de ikke har en verserende sag efter myndighedslovgivningen.

På den baggrund finder jeg, man bør afvente erfaringerne med den netop gennemførte ordning, før man iværksætter en ny rådgivningsfunktion i tilknytning til amtskommunerne. Man kan vel også rejse spørgsmålet, om der ved siden af de muligheder, bistandsloven allerede i dag indeholder, er behov for yderligere gennemførelse af særlig rådgivning til børnefamilier.

Med hensyn til forslaget om, at der oprettes et særligt forskningscenter for børn og unge, kan jeg oplyse, at tre af statens forskningsråd besluttede at styrke forskningen omkring mindre børns vilkår i perioden 1980-1985, det såkaldte småbørnsforskningsinitiativ. Efter forskningsrådernes opfattelse viser dette initiativ, at emneområdet er for snævert til at kunne bære et selvstændigt forskningscenter. Det var forskningsrådernes vurdering, at der fortsat bør ydes en særlig indsats for at stimulere småbørnsforskningen, men at dette bedst kan ske gennem udnyttelse af allerede eksisterende institutioner som f.eks. socialforskningsinstituttet, amtskommunernes og kommunernes forskningsinstitut og diverse institutter på Danmarks lærerhøjskole. Jeg finder, at den nødvendige koordinering af denne forskning må kunne finde sted, uden at det er nødvendigt at oprette et nyt og omkostningskrævende forskningscenter.

Jeg er enig med forslagsstillerne i, at det er vigtigt, at vi tager hensyn til de særlige problemer, der kan være for børn og unge i vort samfund. Der kan altid være grund til at overveje, hvorledes det bedst kan ske. Jeg er altså skeptisk over for de tanker, der er indeholdt i dette forslag, men jeg er meget villig til at drøfte disse spørgsmål nærmere med folketingets retsudvalg.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg vil først knytte nogle få bemærkninger til de sidste to af de tre dele, forslaget indeholder.

Først angående forskningscenteret for børn og unge. Jeg mener, at problemet i dag ikke er, at der mangler forskning om børn og unge. Problemet er måske nok så meget at få samlet og koordineret forskningen. Derfor kan jeg henholde mig til det, justitsministe-

ren sluttede med. Et særligt forskningscenter føler jeg og det konservative folkeparti ikke der er behov for, men vi vil godt være med til i retsudvalget og andre steder at overveje, hvordan vi kan samle og videregive den viden, som i øjeblikket findes.

Vedrørende de decentrale børnerådgivningscentre, som foreslås oprettet ved de socialcentre, som befinder sig i de enkelte amter, finder jeg også, at man må afvente den rådgivning, som nu er etableret ved statsamtterne. De socialcentre, som eksisterer i øjeblikket, har mulighed for, hvis man udnytter bistandsloven – og det sker meget forskelligt i de forskellige amter – stort set at løse de opgaver, man peger på i forslaget.

Så vil jeg vende mig til hovedindholdet i forslaget, nemlig børneombudsinstitutionen. Umiddelbart vil jeg godt medgive, at intentionerne i forslaget er gode. Der står, at børneombudsmanden skal værne om barnets rettigheder, hun skal modtage klager fra børn og andre, hun skal vurdere børns vilkår og deres retsbeskyttelse i samfundet, og hun skal årligt analysere levevilkårene for børn og unge i samfundet.

Spørgsmålet er, om en børneombudsmand med 10, 15, 20 eller et andet antal medarbejdere placeret centralt, eksempelvis i København, og dette embedsapparat er bedst egnet til at varetage alle disse opgaver. De samme opgaver ligger en lang, lang række mennesker på sinde i dag. Vi diskuterede det under debatten for et par måneder siden. Der er vel ikke nogen af de ting, jeg har nævnt, og som er taget fra forslaget, som ikke forældre, lærere, idrætsledere, spejderledere, børnehavepædagoger og mange flere mennesker også finder det rimeligt og rigtigt at klare. Hvis man løst tæller dem sammen, er det 3 millioner af Danmarks befolkning, og så kan vi oven i dem lægge de ca. 5.000 folketingsmedlemmer og byrådsmedlemmer, som også daglig arbejder for at give børn og unge og alle andre i samfundet så gode levevilkår som muligt.

Jeg finder altså ikke, det er rigtigt og hensigtsmæssigt med en central børneombudsmand. Jeg synes, der er meget mere perspektiv i og bedre muligheder for at gøre det, som en enkelt kommune har gjort, nemlig fået en slags lokal ombudsmand – jeg er ked af udtrykket af de samme grunde, som har været fremme, men det er sådan set lige me-